

Overweging bij Driekoningen 6 januari 2018.

In de week voorafgaand aan de jaarwisseling, zijn er vele wijzen te zien en te horen geweest, die met ons terugblikten op het voorbije jaar.

Inmiddels zijn we de 2de week van 2019 ingestapt, is de eerste geschiedenis van dit jaar reeds geschreven en is het nog druk met nieuwjaarsrecepties of bijeenkomsten van dien aard. Wij sluiten ons na deze viering daar ook bij aan, elkaar daarbij al het goede toe wensend voor dit nog kersverse nieuwe jaar, dat het maar veel goeds in petto mag hebben voor ieder van ons en onze geloofs-gemeenschap!

De kerstboom, kerstspullen en kerststal zullen na vandaag weer worden opgeruimd en naar zolder of elders verhuizen. De kerstkaarten blijven wellicht nog even hangen. En misschien heeft u speciaal voor vandaag een taart gebakken met een boon erin, of zit de boon in de pudding als toetje. Met bij de opeters daarvan de hoop de boon te vinden en even 'koning' of 'koningin' te zijn.

Vandaag, Driekoningendag, kijken we vooruit en laten ons inspireren door die drie wijzen uit het Oosten waarover we hoorden in het evangeliieverhaal.

In de Oosterse kerken viert men deze dag uitbundiger dan Kerstmis, omdat men daar de openbaring van het Licht voor onze wereld meer accent wil geven dan de geboorte.

Daarom heet deze dag daar "Openbaring des Heren".

Wat bezielde deze drie wijze magiërs uit het Oosten?

Geleid door een ster, bereiken de Wijzen Jeruzalem; zij zijn wijze religieuze heidenen, geleerden in belangrijke wijsheidstradities,

waarin de hele mensheid met groot verlangen de onbekende Schepper en de Heer van alle dingen zoekt.

Ze vertegenwoordigen werelddelen en hebben hun weg gevonden naar Jeruzalem, niet door het volgen van de joodse geschriften, maar van een wonderbaarlijk teken aan de hemel, dat hun een gebeurtenis van kosmische omvang toonde.

Hun niet-joodse wijsheid maakte het de Wijzen mogelijk om heel wat dingen te begrijpen.

Alleen in de laatste fase van hun tocht hebben zij de joodse Schriften nodig, de hogepriesters en schriftgeleerden konden precies de teksten aanleveren bij het zoeken naar de profetische identificatie van Betlehem als plaats van de geboorte van de Messias. Maar kwamen zelf niet in de beweging. Zo ook het volk niet.

De wijzen uit het Oosten - waarvan de wegen elkaar op enig moment gekruist hebben onderweg- deden wat met de door hen verworven kennis, wat hen verenigde op dezelfde route, ze zochten dat wat hen in beweging had gebracht.

En verstaan vanuit de joodse Schriften, wijst het kosmisch teken hun opnieuw de weg. "En zie, de ster die zij in het Oosten hadden gezien, ging voor hen uit, totdat ze boven de plaats waar het Kind zich bevond, stil bleef staan".

In de Wijzen bereikt het verlangen van heel de mensheid naar God Betlehem en het vindt daar "het Kind met zijn moeder Maria".

Ze bewijzen hem eer en knielen voor hem neer, hebben geschenken bij zich voor het Kind. Niet in de vorm van een leuke knuffel of luiertaart, geen muziekdooosje of rammelaar. Het waren kostbare, grootse geschenken. Melchior die uit Europa kwam bracht goud, Caspar die uit Saba Ethiopië afgereisd was bracht

wierook, en Balthasar die afkomstig uit Azië was, bracht mirre mee, geschenken voor een Koningskind.

Wierook dat het leven geur geeft, zeg maar smaak en kleur.

Mirre die zalvend is en het leven verzacht ook als leed en pijn je leven binnenkomen.

Goud om levens te redden door het te delen en te breken met elkaar.

Wat zijn vandaag onze geschenken aan dat Koningskind.

Wat is ONS cadeau aan dit Kind?

Wierook, goud en mirre hebben we niet bij ons.

Het enige dat wij bij ons hebben zijn wijzelf.

En dat is voldoende, omdat wij in ons doen en laten goud, wierook en mirre kunnen zijn.

Goud zijn wij daar, waar van wat we hebben, dit delen en breken met anderen. Dat kan het delen zijn van wat we bezitten, maar het kan ook het delen van tijd zijn, door tijd vrij te maken voor die ander, voor onze gemeenschap, voor mensen ongeacht wie die ander is.

Wierook zijn wij daar waar we eerbied hebben voor ieder ander en die ander waardig, menselijk behandelen als of hij een koning is.

Dat betekent dat we gewoon tegen ieder mens zeggen: Jij, jij bent belangrijk, jij doet ertoe! Daarmee geef je aan, dat die ander, dat zijn leven belangrijk is en dat geeft kleur, smaak, geur aan dat leven.

Mirre zijn wil zeggen in ons doen en laten, in onze woorden en onze uitspraken zalvend zijn voor mensen, het woord zalvend geeft bij sommigen misschien jeuk, maar daarmee bedoelend. Zacht, menslievend, opbeurend, troostend en ondersteunend.

Hoe wij dat kunnen doen heeft dat koningskind zelf ons laten zien in Zijn leven.

Hem navolgen, zijn weg gaan, die intentie, dat voornemen, onze inspanning daartoe, mag dat vandaag ons goud, onze wierook en onze mirre zijn. Dat gaat met vallen en opstaan.

Daarom is het belangrijk dat we het verhaal van deze Man van Nazareth, dit Koningskind blijven vertellen, blijven doorgeven. Om dit verhaal levend te houden en door te geven, moeten we telkens weer op weg durven gaan, om dat Koningskind te ontdekken, te vinden en bovenal te ontdekken en te vinden in onszelf!

Daarvoor is het nodig telkens weer nieuwe wegen durven te gaan. Is het nodig om die nieuwe wegen samen te durven gaan, in verbondenheid met elkaar, want wie alleen loopt, loopt verloren. En, is het nodig - om als de wijzen toentertijd - telkens weer via andere wegen verder te gaan. En onderweg op die wegen bijzondere, waardevolle, misschien wel wonderlijke ontmoetingen te mogen hebben, die kleur, smaak en geur aan ons en ieders leven geven wat je in beweging zet en houdt.

Mag het ons gegeven zijn elke dag goud, wierook en mirre te zijn. Mogen we ons daartoe inzetten en zo vandaag onze geschenken goud, wierook en mirre neerleggen bij het Koningskind.

Amen